

/weekend aan zee: the

In het juninummer van dit magazine stelde de zesde lichter van Mount Coach Academy zich voor het eerst aan het Belgisch berglievend publiek voor. De eerste stage – onder de titel van freeride stage, ook gerust een stevige teambuilding te noemen – maakte van de zes onbekenden een hechte vriendengroep, klaar voor het echte werk. En dat eerste echte werk? Dat kregen ze onder de vorm van vier dagen rotsklimmen in de Franse Calanques.

'Touwlengtes', 'standplaatssling', 'rappel', ... het zijn maar enkele van de termen waar de gemiddelde Vlaming in de verste verte niet aan zou denken wanneer hij of zij de term 'Côte d'Azur' te horen krijgt. 'Zon', 'strand', 'warm', 'vakantie' en 'genieten', daarentegen, die bundel doet dan wel weer een belletje rinkelen. Onze opdracht? Bewijzen dat deze beide verwachtingen in vier dagen werkelijkheid konden worden. Maar hoe begin je daar best aan?

SPONSOR VAN MOUNT COACH ACADEMY

Julbo®

Rab®

PETZL®

Om ons niet onbezonnen in de strijd te werpen, zorgden onze coach Sanne en zijn klimkompaan Steve er tijdens een hevig en leerrijk weekend in de Ardennen voor dat we toch op zijn minst op onze technieken konden rekenen. Alle knopen en theorieën die we (ooit) al tijdens onze KVB3-opleiding zagen, alsook de nieuwere variaties of de persoonlijke voorkeuren van onze twee leraars, passeerden de revue. Een mastworp in minstens vier verschillende richtingen en slechts enkele seconden in je setje klikken, klimmen in een cordee van drie, het gebruik van de dubbele paalsteek ter vervanging van de achtknoop en ook de ondertussen befaamde "SSPS" – of langweg Steve's StandPlaatsSling, een manier om je SPS als rappelsling te benutten – werd onze tweede natuur. Dankzij de barbecue die we aan de Chaveehut van Maillen ter onze beschikking kregen om onze krachten te hergroeperen, ging ook de theoretische les "Alpien klimmen" er 's avonds nog goed in. Een tweede dag die ons de essentie van het traditioneel klimmen leerde, gaf ons het gevoel perfect klaar te zijn voor de vier échte klimdagen.

mount coach academy

Mount Coach Way...

IN APRÈS-SKISTIJL NAAR DE ZON

Het was dan ook met een onmeetbare portie enthousiasme dat we 's woensdags na het werk of na de les bij Jozua afspraken om richting de Franse zuidkust te rijden. Andreas onderwierp zijn Petzl-klimmersbusje graag aan een eerste echte klimmerstestrit, wat ons in de Houttequietbus een plekje extra gaf dat gretig werd ingenomen door onze klimleermeester Arne. Na een nacht vol chauffeur-switchen, energiedrankjes en de ondertussen gekende après-skimuziek, zagen we de rotsen van Les Calanques badend in het ochtendrood voor ons opdoemen. Op de camping vonden we onze tweede klimleraar Koen terug, alsook enkele vrijwillige begeleiders van MC5 Jeroen, Friedemann en Denis. Andreas had onderweg nog twee liftende militairen opgepikt, waardoor we met een jolige bende richting de rotsen vertrokken.

Begeleiders Arne en Koen aan het werk, een streling voor het oog, niet minder dankzij het uitzicht...

PROEVEN VAN EEN ECHTE MULTIPITCH

De eerste klim omhoog werd een heerlijke weekendopener. In cordees van twee of drie beklommen we de Tête de la Mounine, een mooie wand die ons in zes touwlengtes toonde welke rotsen het weekend voor ons in petto ging hebben. Jozua toonde Koen en Roel de weg in le Fadal en scoorde hiermee zijn eerste volledige "à vue" van het weekend. Maarten, Matty en Jeroen gooiden zich in la Terre des Anchettes, maar na twee touwlengtes creëerden ze een variatie met le Fadal en volgden die tot de top.

"INTUSSEN GENOTEN JOZUA EN KOEN VAN WAT SOMS WEL DE MOOISTE ROUTE VAN DE CALANQUES WORDT GENOEMD: ARMATA CALANCA..."

Op dag twee trokken we richting Sugiton en Concave. De stevige rukwinden die 's nachts waren komen opdaven, lieten zich ook hier stevig horen. Met een truitje extra en Sannes gekende GAG (gore-tex aan gordel) waren we voorbereid op elk weer. Maar klimmen zouden we! Arne en Roel trokken afwisselend hun plan in Gutenberg (Sugiton) om daarna de doorsteek te maken naar de Cheminee Buisson op La Candelle. Van hieruit zagen ze in de bombastische en impressionante Concave een rode stip zich langzaam maar zeker omhoogwerken. Het bleek William in zijn rode jas te zijn, die zich er met Andreas en Denis door de beenharde Au Delà de la Verticale worstelde. Intussen genoten Jozua en Koen van wat soms wel de mooiste route van de Calanques wordt genoemd: Armata Calanca, een 11 touwlengtes durend avontuur doorheen de meest perfecte rots in een zeer homogeen niveau. Friedemann en Matty kropen in Sound Patrol. Met een 6b als eerste lengte, waren ze beiden meteen meer dan opgewarmd. Zes touwlengtes later volgden ze een kruffelpad om zo na een klein half uurtje de verbinding met La Centrale te maken voor nog eens zes prachtige touwlengtes.

Onze jongste telg William wierp zich samen met Andreas en begeleider Arne op de Tête de la Mounine.

SNELHEID IS ZWEMTIJD

Op de derde dag brachten onze stapschoenen ons tot aan het massief van Devenson. De koude wind die ons de dag voordien teisterde, was volledig overgewaaid om plaats te maken voor een snikhete portie zonnestralen. We daalden in rappel af tot enkele meters boven het water en begonnen aan onze beklimmingsen. Afspraak om 17u aan het strandje wat verderop, dus hoe sneller je boven bent, hoe meer je kan zwemmen. "Snelheid is veiligheid", werd zo heel even "snelheid is zwemtijd". Roel bond zich de twee touwen aan en trok met Maarten en Koen in het kielzog door de route "Avec toi, c'est extra".

Na een tweevoudig slippertje in een cruxpas was het verdict van Koen bikkelhard. "Je mag drie keer proberen, maar daarna is het setje-trek. We moeten wat voortmaken!" Weigerend de term "setje-trek" aan ons woordenboek toe te voegen, sleurde Roel zich in die derde take door de pas om de rest van de route in een keer te doen. Om klokslag 17u bereikten we de top, waardoor een zwempartijtje niet meer aan de orde was. Een sms naar de kompanen leerde ons echter dat Arne en Matty, die zich aan "Pour le Mémoire de nos Enfants" waagden in Devenson, nog zes van de twaalf touwlengtes voor de boeg hadden. De rest van de crew trok aldus reeds richting camping om daar de nodige voorbereidingen en maaltijden te voorzien. Een zeer schamel nooddrantsoentje – onze laatste deciliter water en een lion – werd in de wandeling naar de parking achtergelaten voor de twee achterblijvers. Groot was hun dorst namelijk toen ze tegen 20u eindelijk de top bereikten, maar nog groter was hun opluchting toen we hen wat later met twee grote flessen water en sportdrank tegemoet wandelden. De royale portie pizza was voor ons allen een welverdiend laatste Avondmaal.

De laatste dag was een ietwat vreemde afronding. Jas de la Penna, het eerste klimgebied van de Falaises Soubeyrannes in La Ciotat heeft niet de langste of mooiste noch zwaarste routes, maar toont een totaal ander type rots. Vandaag niet "knallen" dus, maar op een andere manier klimmen en zekeren. Zandbakken die je moet doorkruisen, voetgreepjes die losbrokkelen of zelfs heelder handgrepen die loskwamen om Matty zo onderuit te kegelen, ze passeerden allemaal de revue. Een snelle duik in het azuurblauwe water werd een mooie afsluiter van een heerlijk leerrijke vierdaagse. ▲

Meer informatie over Mount Coach en Mount Coach Academy vind je op www.mountcoach.be

Koen en Maarten volgen gestaag wanneer Roel de Avec Toi, C'est Extra klimt